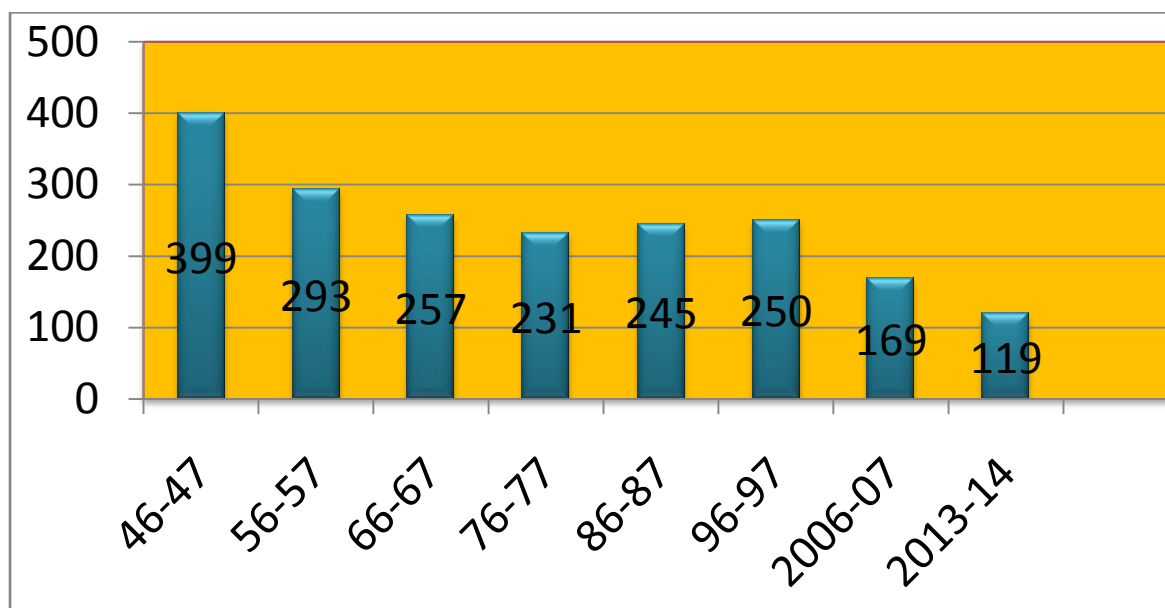

13^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΒΑΛΑΣ

Ραβδόγραμμα όπου φαίνεται το μαθητικό δυναμικό ανά δεκαετία

➤ Σημαντικοί άνθρωποι που φοίτησαν στο σχολείο μας

Η ΝΟΕΛ ΜΠΑΞΕΡ γεννήθηκε στην Αθήνα από Βρετανό πατέρα και Ελληνίδα μητέρα. Τα παιδικά της χρόνια τα έζησε στην Καβάλα. Ο πατέρας της ήταν πρόξενος της Μ. Βρετανίας και επίτροπος καπνού στην Καβάλα.

Σπούδασε στην Ελλάδα (Ελληνική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων) και στην Αγγλία (μεταπτυχιακές σπουδές στην Αρχαιολογία). Εργάστηκε στη διαφήμιση και, μετά, ως υπεύθυνη επικοινωνίας και δημοσίων σχέσεων σε ελληνικές επιχειρήσεις. Αρθρογραφεί σε περιοδικά και εφημερίδες. Κείμενά της κοινωνικού προβληματισμού εμφανίζονται τακτικά στο Διαδίκτυο. Έχει εκδώσει μια συλλογή διηγημάτων με τίτλο «Μια φορά και έναν καιρό σήμερα» Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα μυθιστορήματά της

«ΑΠΟ ΔΡΥ ΠΑΛΙΑ ΚΙ ΑΠΟ ΠΕΤΡΑ», «ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΕ Ο ΧΡΟΝΟΣ» και «ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ».

Ακολουθεί κείμενό της που μας απέστειλε μετά από επικοινωνία μαζί της

Στην 4^η Δημοτικού μετακομίσαμε στη Δεξαμενή και με γράψανε οι γονείς μου στο σχολείο της γειτονιάς. Το 13^ο. Αλλάζοντας σχολείο, φεύγοντας από ένα «αστικό» και πηγαίνοντας σε ένα σχολείο γειτονιάς, ωφελήθηκα. Κέρδισα μια γειτονιά, καλές φίλιες, αναμνήσεις γόνιμες και πολύ υλικό για τα μυθιστορήματά μου. Δεν ξέρω να πω αν είναι η νεφελώδης νοσταλγία ή υπήρξε εκείνη η πραγματικότητα αντικειμενικά τόσο ενδιαφέρουσα, όμως αυτά που προσκόμισα από τα χρόνια που πήγα στο 13^ο, πριν δηλαδή μπω στο Γυμνάσιο και στην εφηβεία, με βοηθούν ακόμη σήμερα. Για την ελληνική γειτονιά των δεκαετιών '60 και '70 όλοι λένε, ο καθένας

όμως την κουβαλάει μέσα του σαν ρούχο ντουμπλ φας. Εσύ βλέπεις την εσωτερική πλευρά του κι ο κόσμος την εξωτερική του. Το ρούχο που μου έδωσε εμένα το 13^ο ήταν πολύτιμο. Γιατί στο 13^ο πάτησα στα πόδια μου. Πηγαينوερχόμουν μόνη μου στο σχολείο. Είχα έτσι την ευκαιρία να εξερευνώ. Να φοβάμαι, να διστάζω αλλά και να έλκομαι. Πριν, έβλεπα τον κόσμο πιασμένη από το χέρι ενός σίγουρου γονιού κι αυτό ήταν διαφορετικό. Στο βγάλισμό μου στον κόσμο, στη μικρούλα αρχή του βέβαια, η επιλογή του 13^{ου} ήταν καθοριστική. Με υποδεχόταν ασφαλές, ντούρο, φιλικό όσο έπρεπε. Κι απόμακρο όσο έπρεπε. Δεν ήταν ένα σχολείο που κατάπινε τον μαθητή του. Οι φωτογραφίες που έχω φυλαγμένες από σχολικές γιορτές, μαζί φυσικά με την κλασική πόζα καθισμένη μπροστά από τον χάρτη της Ελλάδας κάνοντας πως γράφω, που απαραίτητα είχαμε όλοι οι μαθητές, δείχνουν ένα παιδί με την λάμψη της επιθυμίας να γνωρίσει τη ζωή. Τι περισσότερο θα έπρεπε να κάνει ένα πετυχημένο σχολείο; Πρόσθετα, χάρη στην ευκαιρία που μου έδωσε το 13^ο, στην ηλικία του σφουγγαριού βράχικα με ύδατα από πατρίδες που χάθηκαν κι από ποταμούς δακρύων που δεν στέρευαν τα καβαλιώτικα καλοκαίρια. Συνέβη μέσα από τις περιπλανήσεις μου στη γειτονιά και τα πολύωρα παιχνίδια στην αλάνα του Παπαφιλίππου, σε άγνωστους κήπους, και στα σπίτια των συμμαθητριών μου πρώτα και κύρια. Εκεί γνώρισα ανθρώπους ενδιαφέροντες, ιστορίες παλιές, άρχισαν τα αυτιά μου να ακούνε και η καρδιά μου να σπαρταράει όταν τσιγκλίζεται. Η δική μου οικογένεια ήταν φορτωμένη με διαφορετικές ιστορίες

Πριν λίγο καιρό ανακάλυψα (και ξαναέχασα) το τετράδιο εκθέσεων από μια από τις τάξεις μου στο 13^ο. Με ψείρες γράμματα, η σχολική έκθεση ήταν ένας χείμαρρος από λέξεις, στριμωγμένος σε μια δομή έκθεσης πρόλογος-κύριο θέμα-επίλογος σαν τσουλούφια που πετάνε από την κοτσίδα κοριτσιού που έτρεχε. Ένα σωρό κόκκινες δασκαλίστικες παρατηρήσεις προσπαθούσαν να βάλουν τάξη. Μάταια, γιατί η έκθεση και της επόμενης και τα μεθεπόμενη σελίδας, έτσι ήταν. Θυμάμαι μια όμορφη νεαρή δασκάλα που καθόταν στο πλατύσκαλο και μας επιτηρούσε στα διαλείμματα κι εμείς μαζευόμασταν γύρω της σαν τις μέλισσες γιατί ήταν πολύ γλυκιά. Θυμάμαι το κουλούρι και πόσο έκανε. Το νερό τι γεύση είχε βγαίνοντας δροσερό από τον σωλήνα. Θυμάμαι καλά επίσης πως στο τσιμέντο του 13^{ου} τα καλά παπούτσια μου δεν έκαναν το ίδιο ωραίο κρίτσι-κρίτσι που έκανε το τσιμέντο στο 12^ο! Οι παλιοί μου συμμαθητές όταν έχω τη χαρά και τους συναντώ στο δρόμο ...εκπλήσσομαι που είναι μεγάλοι, ξεχνάω πως κι εγώ έχω μεγαλώσει. Μου φαίνεται περίεργο να αγκαλιάζω έναν συμμαθητή στο σώμα που είχαν τότε οι γονείς μας. Όλοι μεγαλώσαμε, φύγαμε και δεν φύγαμε. Στην πραγματικότητα δεν φεύγει κανείς από τα παιδικά του χρόνια, πόσο μάλλον αυτός που δεν θέλει να αποφύγει το παιδικό του παρελθόν. Ευχαριστώ το «13^ο» που μου έδωσε ένα παρελθόν που θέλω να κρατήσω!

Νοέλ Μπάξερ

Νοέλ Μπάξερ

➤ Φωτογραφίες που μας παραχώρησαν ευγενικά οι γονείς του σχολείου μας.

Η δεύτερη και οι δύο επόμενες φωτογραφίες μας τις έδωσε η κα Ασλανίδου, που είχε την εύνοια της τύχης να ήταν μαθήτρια και αργότερα για χρόνια δασκάλα στο ίδιο σχολείο.

Περίοδος 1983-86

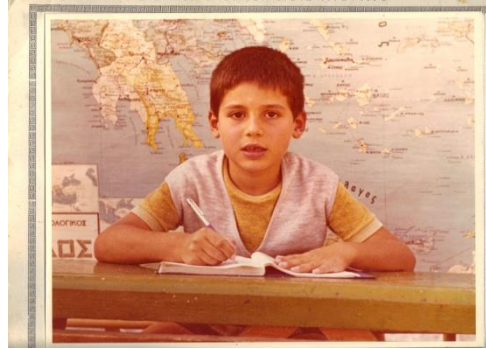
Περίοδος 1983-86
Γυμναστικές επιδείξεις

Περίοδος 1983-86

Τάξη Στ', 1985-86
Δάσκαλος κος Ευάγγελος Μάντζαρης

Πηγές και βιβλιογραφία

- Χειρόγραφο κείμενο του Διευθυντή του σχολείου κου. Σπανίδη Υπάτιου γραμμένο κατά το έτος 1973 με τίτλο: «Βιβλίο Ιστορίας του 13^{ου} Δημοτικού Σχολείου Καβάλας»
- «Η Καβάλα άλλοτε και τώρα» Σταύρου Ρωμανιά, Καβάλα 1949
- Ιωάννη Τσάτσου, «Σχολικά κτίρια της Καβάλας», Θεσσαλονίκη, Φεβρουάριος 2005
- Στάθης Ν. Κεκρίδης, Η Καβάλα και η περιοχή της, Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, Αθήνα 2007
- Κρατικά Αρχεία του Κράτους.